

Sıkıldım, iki hafta yokum

Pelin
Güneş

Sıkıldım,
iki hafta yokum

Pelin Güneş

SIKILDIM, İKİ HAFTA YOKUM

© 2021 Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Pelin Güneş
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Özge İpek Esen
KAPAK RESMİ: Gözde Eyce
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Başak Matbaacılık Tanıtım Hizm. İth. İhr. Tic. Ltd. Şti.
Çınar Mahallesi Çankırı Bulvarı No:108 Akyurt/Ankara
Tel: 0 312 397 16 17

Birinci Baskı: Nisan 2021 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-469-3

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 45790

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Sıkıldım, iki hafta yokum

Pelin Güneş

Pelin Güneş

Kitap okumak, küçük yaşlarda yol arkadaşı edinmek gibidir. Her çağırışınızda kulağınıza öyküler fısıldayan bir arkadaşına kim hayır der? Üstelik bilmediğiniz diyarlardan, evlerden geliyorsa bu öyküler.

Yıllar geçer, sen de birilerine fısıldamak istersin kendi gözünden yaşamı. Kimi notalar ile, kimi fırça ile, kimi kalemle yapar bunu. Benimki kalem oldu.

Yazmak, çizmek, çocuklara anlatmak, onları gülümsetmek işim. Her dosya, başlı başına bir oyun kurgulamak gibi. Kitap olarak basıldığında ise, yol arkadaşı ben oluyorum artık. Büyük bir keyifle.

pelin.gunes@gmail.com

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Öykü:

Babama Kamera Vermeyin
Hayal Kurma Dersleri
Beş Yıldızlı Ev
Bizim Sınıfın Halleri

Roman:

Fincan Teyzenin Kurabiyeleri
Sardunya, Sardalya ve Bizim Sokak
Elveda Patatesler
Sıkıldım, İki Hafta Yokum

Bölümler

Okula Gitmesem?	7
İki Kesir Karpuz	12
Doğal Felaketler	18
Münü	22
BüyümeK	25
Hepimiz Kardeşiz	28
12 Yaşımız Yeni Bitti.....	32
Sosyalleş Be Çocuğum!	38
Orta Dünya'ya Kaçış	41
Odam Odam, Canım Odam!.....	45
Husky Kız	51
Türkçe Dersinde Özbenlik Tartışması.....	55
Çık Şu Orta Dünya'dan	59
Uzaklar.....	67
Gerilim Dolu Saatler	71
Tren YolculuğU	77
Şaşırtıcı, Eğlenceli, Tıkış Tıkış	89
Buselik	97
Def-i Gam'ın Gamsızları	107
Tiki Tiki Praf.....	112
Ruh Hâlleri.....	118
Ah Şu Minimalistler!	123
Trendy Aile	129
Film Seti.....	139
Yol, Öğretir!	143
Yağmurun Elleri, Buzları Eritir	153

“Kaçıştan en çok kim korkar?

Tabii ki gardiyanlar.”

J.R.R. Tolkien

Okula Gitmesem?

Bu soruyu siz de sık sık sorar mıydınız? Nasıl yanıtlar alırdınız peki?

“Ne yapacaksın evde oturup, boş gezenin boş kalfası mı olacaksın?”

“Biz bütün gün işteyiz, sana kim bakacak?”

“Valla polisler gelip seni zorla götürür, okula gitmeyen çocuk olmaz.” (*Televizyondaki dizide duydum.*)

“Senin yerinde olup da böyle güzel bir okula gitmek için can atan kaç çocuk var, bir bilsen!” (*Anneannemin en sevdiği.*)

“Herkes okusun iş güç sahibi olsun, sen öyle cahil kal!”

“Fatih Can abin de senin gibi başlarda hiç istemedi okula gitmeyi, bak şimdi doktor. Zamanla seversin, hatta sınıfın birincisi olursun, gör bak!” (*Komşu teyze*)

Bunlara benzer pek çok söz duymuşsunuzdur, eminim. Aslında, okulla arası iyi olmayan çocuklar sanıldığı gibi tembel, düşüncesiz, asi, şımarık falan değildir elbet. Büyükler de iyi bilir bunu, sadece sorunun ne olduğunu anlamak istemezler. Toplum yaşamının bir kuralı, hatta bir gelenek

gibi görürler eğitimi. Her doğan çocuk ağlar, güler, yürür, konuşur ve okula gider. Doğal süreç böyle işliyor, ben de biliyorum ama bazı çocukların, geleneklerle, kurallarla ya da alışkanlıklarla arası pek iyi değil. Benim gibi... Hepsi bu.

Ben Tuana, on dört yaşındayım ve anaokulunu da sayarsak dokuz yıllık okul hayatım boyunca severek, eğlenerek geçirdiğim günler pek azdır. Buna karşılık “çok mutsuz” geçen günlerim de fazla değildir. Yani çoğunlukla birbirinin aynı, zoraki ve sıkıcı günler kaldı aklımda; her akşam içilmesi gereken süt ya da dişlerin fırçalanması gibi... Yap denince yapılanlardan.

Her sabah erkenden kalkıp, evden çok uzak bir yere, tüm günümü geçirmek üzere gitmek beni mutsuz ediyordu. Sık sık, “Bugün gitmesem olmaz mı?” ya da “Karnım gerçekten ağrıyor.” gibi yakınmalarla o günü atlatmayı deniyordum. Annem çok netti bu konuda. Asla taviz vermezdi. “Ne var yani, ben de bayılmıyordum okula ama her gün gittim.” derdi. Sonuna kadar gitmiş ve üniversiteyi bitirdiği gün rahat bir nefes almış. Ama sonra ne olmuş, iş hayatı başlayınca o sevmediği günleri mumla arar olmuş.

Babam ona göre daha duygusaldı. En azından beni anladığını hissettiren cümleler kurardı:

“Ne yapsak ki acaba, böyle de çekilmez. İstersen sınıfını değiştirelim ya da okulunu. Hadi itiraf edeyim, ben de pek hoşlanmazdım derslerden ama bizim sınıfta gırgır şamata boldu. Sen de rahat ol, dersler nasıl olsa yürüyüp gider, eğlenmene bak.”

Akla yatkın değil mi? Ben de denedim bunu yapmayı. Her sabah, bana tembih edildiği gibi keyfini çıkarma gayreti ile okula gittim. Rahat davranmaya, çevremde olup bitenlere aldırmmamaya çalıştım. Ama hiçbir şey kendi kendine yürümedi. Bu rahatlık, annemi daha çok kızdırmaktan başka işe yaramadı.

Bir de atasözü gibi sürekli karşıma çıkan o meşhur cümle: *“Sistemi değiştirmek mümkün olmadığına göre, senin uyum göstermen gerekiyor. Milyonlarca kişi bunu başardı, sen de yapabilirsin.”*

Milyonlarca kişinin başardığından nasıl emin oluyorlardı acaba? O zamanlar bu soruyu sormak aklıma gelmiyordu tabii. Milyonların ne ifade ettiğinden bile habersizdim.

İşin tuhaf yanı, benden üç yaş küçük kardeşim Arda ile aynı okula gidiyorduk ve o, bir gün bile şikâyet etmedi. Başladığı günden bu yana hâlimden memnundu. Öğretmenleri ile arası hep iyi oldu, sevildiği için çalıştı ve bence, bu denli çalışıp sevildiği için sonunda bir aferin delisine dönüştü. Bilirsiniz, ödüllendirilen kobayın her seferinde aynı hareketi tekrarlaması gibi. Sadece derslerde değil; basketbol takımında, bilim kulübünde de aranan öğrenci oldu.

Tabii ki kıskanmıyorum. Durum o kadar da vahim değil. Aslına bakarsanız, benim de notlarım ortalama sayılır. Hiç sınıfta kalmadan bugüne, sekizinci sınıfa kadar geldim. Notlarım ortalama sayılır ve sınıfta yapılan deneme sınavlarında yıllardır aynı başarıyı gösteriyorum. İstikrarlı bir şekilde hep on ikinci oluyorum. On sekiz kişi olduğumuz

düşünülürse, fena sayılmaz ama anneme göre, ortalama notlar bir başarı göstergesi değil. Artık kimseye kötü not verilmiyormuş. Sınıfta kalmak da yokmuş. Ortalama olmak da insanı hiçbir yere götürmezmiş.

Peki sorun ne, diyebilirsiniz. Yani, evet, şimdiye kadar anlattıklarım belki pek çoğunuz için olağan durumlar.

Dediğim gibi, dışarıdan bakıldığında her şey yolunda görünüyordu. Hatta benden istenilenleri yapan bir öğrenciydim. İtiraz ettiğimi, ders sırasında konuştuğumu, dalga geçtiğimi gören yoktu. Karnemdeki davranış köşesinde yazanlar yıllardır değişmez:

“Sessiz, uyumlu, sınıf düzenini bozmayan, kendi hâlinde... Daha özverili çalışırsa başarısı artar.”

Sadece arada dalıp gittiğim zamanlar oluyordu ve bunu öğretmenlere fark ettirmeden yapabilmeyi öğrenmiştim. Kimseye sezdirmeden ortadan kaybolmak...

“Aklın nerede senin!” diye bağırırlar ya hani ya da “Sınıfa dön, derse dön!” diye uyarırlar. İşte o azar işitenler, yakalananlardır. Yani diğer tarafa sessizce geçmeyi başaramayanlar. Öyle şaşkın kalırlar ortada. Etraflarına bakırırlar saf saf, uykudan yeni kalkmış gibi. Ben bu duruma düşmemek için gerektiği yerde gülümsemeyi, gözlerimi kaçırmadan tahtaya bakmayı, sürekli not tutar gibi görünmeyi öğrenmiştim.

Sorun şuydu ki, beni biraz kendi hâlime bırakmalarını istiyordum. Tıpkı yetişkinlerde olduğu gibi. Gazetesini alıp köşesine çekilen babam, saatlerce masa başında kah-

ve içip çene çalan annemle arkadaşları gibi. Sadece istedikleri zaman konuşan ve susan diğer insanlar gibi. “Ne oldu?” diye sorulduğunda, “Sonra anlatırım, önemli değil.” denmesi gibi... Cevabı sonra söylemek istiyordum, sonucu sonra bulmak ve örnek cümleyi de hiç oluşturmamak...

Kendi dünyamda geçirdiğim zamandan, sırf onlar istedi diye geri çağrılmak istemiyordum.

İki Kesir Karpuz

Birinci sınıftan, sürekli bağırpıp çağırıp kavga eden ya da parmağını tavanı delecekmiş gibi uzatıp kendini göstermek isteyen çocuklar kalmış hatırımda. Sayfalar dolusu eğik çizgi, içi boyanacak şekiller ve alt alta yazılıp toplanması gereken sayılar vardı. Sıranın üzerine başımı yaslayıp etrafı seyrederdim. Birkaç kez uyuyakaldığım için alay ettiklerini hatırlıyorum, uykucu cüce diye.

İkinci sınıfta sayılar birden üstüme üstüme gelip, sınırlarımı bozmaya başladı. Hiç unutmuyorum bir akşamüstü, üçerli üçerli otuza kadar sayamadığım için annem, “Yeter, yeter, yeter! Bu iş böyle olmayacak!” diye bağırdı ve her akşam birlikte ders çalışmaya başladık.

Ders sonunda ya o öfkeleniyordu ya da ben. Babamla bunun için sık sık tartıştıklarını hatırlıyorum. Anneme göre dışarıdan bir desteğe ihtiyacım vardı, babamsa annemi her şeyi abartmakla suçluyordu. Sonunda kazanan annem oldu ve bir cumartesi günü, kapısında “Eğitim Danışmanı” yazan, konuşkan ve güler yüzlü bir adama gittik.

Murat Bey bana birtakım şekiller, fotoğraflar ve karışık cümlelerle dolu iki soru kâğıdı verdi. Bir kısmı kolaydı, bazılarını da hiç yapamadım. Sonuç ne oldu bilmiyorum ama o günden sonra annemle ders çalışma şeklimiz değişti. Tüm konuları, özellikle de matematikle ilgili olanları oyun oynar gibi çalışmaya başladık. Evimizin her yanı, ünitelerle ilgili oyuncaklarla ve nesnelere doluydu. Öğrenmemi ve hatırlamamı kolaylaştıracak sembollermiş. Murat Bey böyle demiş, annem üst kat komşumuz Münü'ye anlatırken duydum. Sayı küpleri, oyuncak para kasası ve alışveriş sepeti, fiyat etiketleri...

Mesela paralarla ilgili üniteye geldiğimizde, hemen salona bir banka gişesi kuruldu. Annem, büyük sehpanın üzerine çeşitli boylarda, içinde kâğıt ve demir paralar olan kutular sıraladı. Ben de fatura ödemeye gelen müşteri oldum. Elimde eski su ve elektrik faturaları ile gelip ödeme yapıyordum. Yani yapmaya çalışıyordum.

Annem yüzünde kocaman bir gülümseme ile karşılıyordu beni:

“Hoş geldiniz Tuana Hanım. Fatura mı yatıracaktınız?”

Fatura okumak ayrı bir dertti. İlgili kutucuktaki bol basamaklı sayıyı güç bela okuduktan sonra, elimdeki parayı uzatıyordum.

Sonrasında annem, “Al bakalım, bunlar da üstü,” deyip bir avuç para veriyordu. İşte orada aklım iyice karışıyordu.

“Nasıl yani? Ben sana sadece bir tane verdim.”

“Evet ama sen bana 5 TL verdin, deęer olarak elindeki bozuk paralardan daha fazla.”

Off, iyi de neden? Sonuçta hepsi bir parça kâğıt ya da demirden yapılmış şeyler. Eřit değerde olmayan paraları kim icat etti acaba? Paranın üstünü ya da altını hesaplamak da ne oluyor?

Kesirleri işlerken, salona ufak bir pazar yeri kurulmuştu. Dolaptan taşınan portakallar, domatesler, yumurtalar koltuklarda duran sepetlere ya da büyük tepsilere yerleştiriliyordu. Yarım karpuzu dilim dilim satın aldığımı hatırlıyorum.

“Karpuz alacaktım.”

Annem sevinçle, “Tabii ki Tuana Hanım. Ne kadar istersiniz?” diyordu.

“İki dilim...”

Kaşları kalkıyordu hemen. “Ama nasıl diyoruz?”

“İki dilim karpuz alabilir miyim lütfen?”

Annem başını iki yana sallayıp, “Kesirle ifade et,” diye fı-sıldıyordu.

“İki kesir karpuz almak istiyorum.”

Yine olmuyordu. Bu kez üzerine basa basa tekrar ettiriyordu:

“Beřte birini almak istiyorum. Neymiř?”

“Beřte bir karpuz alacaktım,”

Sonra eyrek domates, yarım salatalık ve bir kolinin dörtte üçü kadar yumurta alıyordum.

Bir keresinde, yumurtacı olarak oyuna giren anneannem isyan etmiřti:

“Bunların hepsini büyüyünce öğrense olmaz mı? Gitmeyin üstüne bu kadar.”

Sonra annemle tartıştılar ve uzun bir süre bize gelmedi.

Anneannem gibi Münü de artık bize pek gelmiyordu. Oysa o benim apartmanda en sevdiğim arkadaşımды. Annemle şöyle bir anlaşma yapmıştık. Sevdiğim şeylere ulaşmak için bana göre engel, ona göre hedef denilen aşamalar vardı. Sınavlardan iyi not almak, ödevleri zamanında yapmak, söylenmeden yataktan kalkmak gibi... Bunların sonucunda Münü’ye gidip biraz zaman geçirebiliyordum. Ya da istediğim bir filmi seyredebiliyordum. Hatta mutfak çekmecelerinde atıştırmalık arayabiliyordum.

Kesirlerden sonra saatler engeli çıkmıştı. O güne kadar benimle hiç dertleri olmayan, evin bir köşesinde sakince işleyen tiktaklar, kafamın içinde dong dong öten davul tokmaklarına dönüşmüştü.

Saaaaat kaaaaaç!

Saaatttt kaaaaaç!

Saati görünce bakasım değil, kaçasım geliyordu.

Ya bana sorulduğunda Arda’nın hemen cevap yetiştirmesine ne demeli? Evin her yanında, tuvalette bile saat vardı artık.

“Tuanacığım, söyle bakalım kaç dakikadır içerideydin?”

“Bilmiyorum, üşütmüşüm sanırım. Ondan uzun sürdü.”

On kala ile on geçe arasındaki, anneme göre “dünyanın en basit” farkını bile çözemeden dertler katlanarak büyüdü.

3. sınıfın ilk dönemi; uzay geometrisi. Düzlem, şekil, çember, daire çıktı önüme.

“Çok kolay, içi doluyrsa daire, boşsa çember.”

“Ama sanki ikisi de dolu gibi.”

“Yok yok, o kısma takılma. Sen tanımları ezberle.”

Kesirler ve saatlerin kararttığı dünyam henüz toparlanmadan, beterin beteri gelmişti. Doğru parçası, ışın, sonsuz uzay, örüntü arasında sıkışmıştım. Küpün açılmış hâli kaç kareden oluşuyor? Oluşan cisim bir prizma mı?..

Sınıfta en sevdiğim arkadaşım Melis, bu sorulara hemen parmağını kaldırıyor, deftere önce o çözüp koşa koşa göstermeye gidiyordu.

Ne sinir bozucu kız! Evet, itiraf ediyorum, bu durum aramızı bozdu ve ben de onun oyun davetlerine katılmadım. Çünkü sırf onun hızlı yaptığı sorular yüzünden etüde başlamak zorunda kaldım ve evdeki çalışma saatlerim de arttı. Akşamüzeri eve geç ve yorgun dönüyordum. Üstelik çok da işe yaramadı. Tam yeni konuları anladığımı düşündüğüm gün sınav oluyorduk ve geçen ayki konudan çıkıyordu. Onları hatırlamaya çalışırken yenilere yetişemiyordum. Artık sabahları midem bulanıyor, başım ağrıyor ve yataktan zar zor çıkıyordum.

Evde ne zaman okul konusu açılrsa, ben farkına bile varmadan tırnaklarım, dişlerimin arasına gidiyordu.

“Yeme canım tırnaklarını. Sen akıllı bir çocuksun, moralini bozma,” diyordu babam. “Yoksa İtalyanca şarkıları nasıl böyle mükemmel söyledin?”

Bebekliğimden bu yana dinlediğim ve çok sevdiğim o plaktaki iki çocuk şarkısını da ezberlemiştim. Çünkü çok seviyordum dinlemeyi. Babam Fethiyeli, o küçükken, evlerini pansiyon olarak işletirlermiş yaz aylarında. Pek çok ülkeden turistler gelip kalırmış. Babaannelerdeki Almanca ve İngilizce romanların sebebi bu. Kedi şeklinde ahşap tarak ve kimonolu oyuncak bebek de o günlerdenmiş.

O iki plak da, bir İtalyan aileden kalmış onlara. Babamın müzikle arası çok iyi olduğundan, babaannem başka pek çok plak ve kasetle birlikte bize vermiş. Bunun değerli bir şey olup olmadığından emin değildim; yani İtalyanca şarkı bilmenin. Okulda İtalyanca dersi yoktu, not verecek ya da başarıyı kutlayacak biri de yoktu. Bu yüzden sadece babama söylüyordum ben de.

Sıkıldım, iki hafta yokum

Pelin Güneş

On dört yaşındaki Tuana'nın sıkıntısı büyük. Okul ortamından, özenti arkadaşlık ilişkilerinden, aile içi tartışmalardan bunalmış. Başarı kaygısı taşımaması, göstermelik sosyal ilişkilerden kaçınması ve hatta kitap seçimleri nedeniyle tepki çekiyor. Neyse ki bir seyahat daveti imdadına yetişiyor.

Bazen uzaklaşmak iyidir. Dayatmalardan, zorlamalardan, klişelerden uzak kalmaya yarar. Yeni dostluklarla büyüdüğünün, olgunlaştığının farkına varır, öz güvenle dolmanın tadını çıkarırsın.

tudem.com

f t i o l n tudemyayingrubu

ISBN: 978-605-285-469-3

9 786052 854693